

Andet afsnit (Livets kosmiske grundplan) – kapitel 9 (Forældre- og verdensgenløsningsprincippet) – Lektion 64

1.

I vores bestræbelser for at give et indtryk af livets kosmiske grundplan har vi nu blot ét emne tilbage at gøre rede for. Dette angår den indflydelse, tilværelsens forældre -og verdensgenløsningsprincip udøver på nævnte kosmiske grundplan; og som det skal komme til at vise sig, har emnet meget nøje forbindelse til de to foregående emner: verdensaltets kosmiske tilværelsesplan samt begreberne "egoisme" og "altruisme".

Verdensaltets forældreprincip

2.

Egentlig var det tilstrækkeligt at tale om et forældreprincip, idet verdensgenløsningsprincippet i virkeligheden blot er forældreprincippet i stor målestok. Vi skal derfor begynde med at beskæftige os med selve forældreprincippet.

Som læseren vil vide det, er forældre-og verdensgenløsningsprincippet identisk med et af de otte, store kosmiske hovedskaberprincipper og dermed identisk med en repræsentation af moderenergien: verdensaltets syvende kosmiske grundenergi. I praksis ytrer dette skaberprincip sig centralt som princippet i relationen: forældre contra børn. Det vil igen i sin yderste konsekvens sige som princippet i det forhold, der overalt består, hvor et ældre og erfarent væsen står over for et yngre og i forhold hertil mere uerfarent væsen. Forældreprincippet befordres således af det ældre og erfarne væsen til fordel for det yngre og mere uerfarne væsen. Dette er forældreprincippets specielle måde at ytre sig på.

Man vil i fortsættelse heraf kunne forstå, at forældreprincippet i praksis gør sig gældende som et beskyttelsesprincip -ja, ligefrem som et skytsengelprincip, hvorved altså forstås et princip, efter hvilket det ældre væsen stiller sin erfaring til rådighed for det yngre væsen til fordel for en beskyttelse af dette. Og ligeledes vil man forstå, at det er kærlighedstrang og kærlighedsfølelse, der lader givne væsener træde i forældreprincippets tjeneste og blive dets udøvere.

Som allerede nævnt ytrer forældreprincippet sig først og fremmest som princippet i relationen: forældre contra børn -deraf netop udtrykket "forældreprincippet". At det netop er kærlighedstrang, der lader forældrevæsener befordre dette princip, er velkendt for ethvert fremskredent menneske. Således taler man jo ligefrem om en speciel forældrekærlighed, og forstår ved dette begreb den kærlighed, der lader forældre blive deres afkoms beskyttere -ja, i så høj grad, at de som regel ikke betænker sig på at sætte livet ind på denne opgaves løsning. Dette gælder som bekendt ikke mindst for modervæsners vedkommende. Ved deres naturlige animalske charme og hele hjælpeløse situation opfordrer på den anden side også afkommet helt uimodståeligt til udøvelse af en sådan beskyttelse. Ikke mindst gælder dette, når disse træk appellerer til det fremskredne menneske. Dette udmærker sig nemlig bl.a. ved at afsløre en meget udpræget sans eller et meget vågent blik for denne animalske charme og hjælpeløshed, lige som det udviser en tilsvarende tilbøjelighed til at reagere positivt derpå. Dette afslører sig ikke mindst på den måde, at det også føler trang til at træde i forældreprincippets tjeneste i de tilfælde, hvor det er andres afkom, det står over for -ja, selv hvor

der er tale om afkom af helt andre væsenkategorier, end det selv tilhører. Hvem kan f.eks. modstå en lille kattekillings yndefulde positur eller en lille hundehvalps pusseløjerlige kluntethed. Det vil i hvert fald ikke være mere fremskredne mennesker, der kan det. Helt automatisk vil der i sådanne vågne en inderlig trang til at kærttegne og beskytte det lille væsen, hvad der igen vil sige, at forældreprincippet på foranledning af de specielle signaler, der i form af den omtalte animalske charme udsendes, helt automatisk træder i kraft. Yderligere kan dette forældreprincip aktiveres gennem det underlegne væsens anvendelse af bønnens korrespondanceform. Dette sker f.eks. når det lille barn begynder at græde, en kattekillings at mjave, en hundehvalp at pibe ynkeligt osv. osv. Og det er naturligvis det samme, der er tale om, når det ældre barn, der har lært at tale, i artikuleret form retter en bøn enten til sine forældre eller til en anden voksen. Netop dette at kunne benytte sig af bønnens metode, betegner det yngre væsens forudsætning for direkte at kunne aktivere forældreprincippet i den udstrækning, der i hvert enkelt tilfælde er praktisk mulighed for at bringe det til at virke. Det vil sige i den udstrækning, den ældre er situationen voksen og dermed er såvel villig til som i stand til at hjælpe.

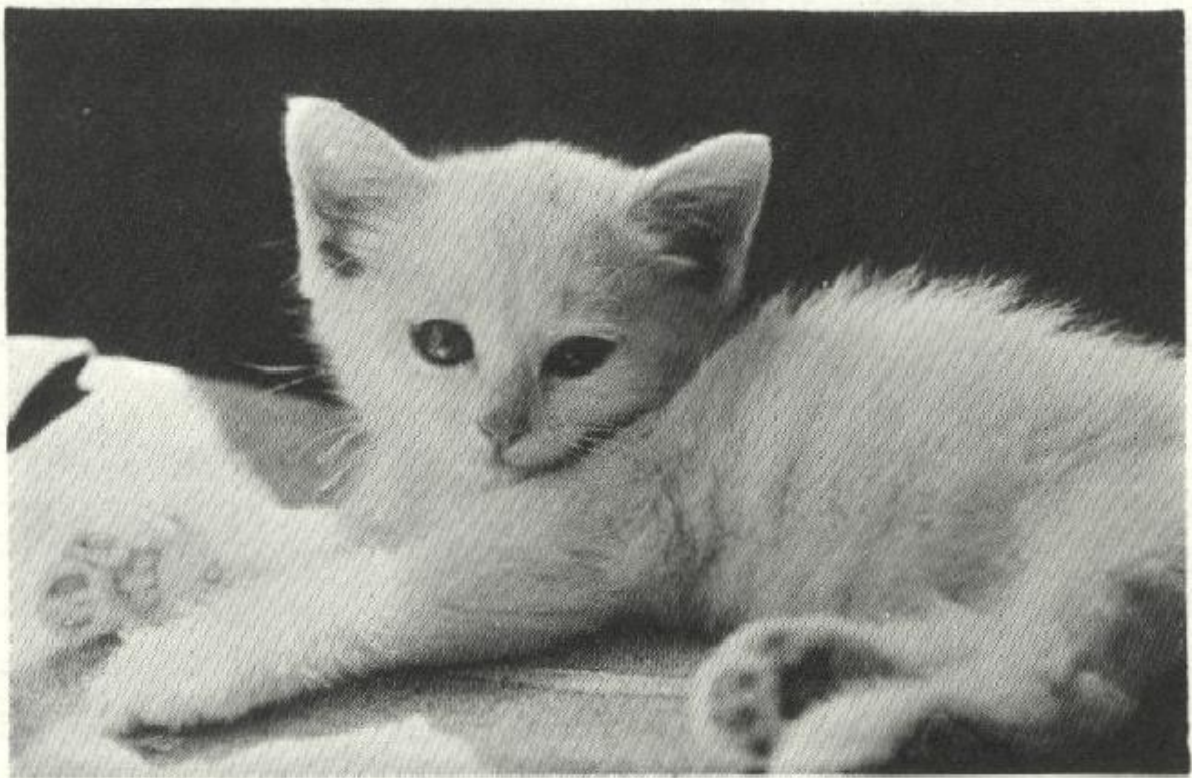

Foto: Arne Henriksson, Oskarström

3.

Som det vil kunne forstås, udtrykker forældreprincippet sig altså først og fremmest igennem en beskyttelsesfunktion; og det, der gør det ældre væsen egnet til at virke i forældreprincippets tjeneste, er altså først og fremmest dets større styrke, modenhed og erfaring.

Til forældrepartens opgave hører imidlertid foruden beskyttelsesfunktionen også dette at opdrage de væsner, der er kommet under nævnte forældreparts beskyttelse. Og dette er jo også, hvad den daglige hverdag demonstrerer som kendsgerning. Såvel dyre-som menneskeforældre varetager både en beskyttelsestjeneste og en opdragelsestjeneste i forholdet til deres afkom, og det er ikke vanskeligt at indse, at den sidstnævnte opgave i mindst lige så høj grad som den førstnævnte stiller krav til større styrke, modenhed og ikke mindst erfaring hos forældreparten. Det er jo netop sin

erfaring, denne skal øse af, lige som vedkommende har brug for sin større modenhed og styrke for at tilvejebringe den fornødne disciplin og autoritetstilstand.

Til forældrenes opgave i forældreprincippets tjeneste hører altså også en opdragelse af afkommet. Og hvad formål tjener så denne opdragelse? -Ja, den tjener i virkeligheden to formål, nemlig 1) på den ene side gradvist at indvi afkommet i det voksne livs vilkår og krav, således at det langsomt kan blive fortroligt med disse; og 2) på den anden side gennem passende træning at vænne afkommet til i praksis at honorere disse krav. Disse to opgaver i opdragelsens og dermed i forældreprincippets tjeneste løser alle dyr samt de allerfleste naturfolk helt automatisk på den mest glimrende måde, hvorimod det for det civiliserede kulturmenneske i adskillige tilfælde kniber med at finde frem til såvel de rette metoder som de rigtige målsætninger. Og resultatet bliver her i en lang række tilfælde, at opdragelsen enten er præget af for stor strengthed eller af for stor mildhed. Vi skal et øjeblik se lidt på disse to opdragelsesformer, der fra en kosmisk betragtning i begge tilfælde må betragtes som afsporede.

Ser man først på den opdragelse, der er præget af for stor strengthed, da vil man bemærke, at denne i virkeligheden slet ikke opfylder sin virkelige bestemmelse, nemlig at indvi barnet i det voksne livs krav samt træne det i at honorere disse krav. Barnet er her genstand for diktatur og måske også for hyppig fysisk og psykisk overlast, hvilket i begge tilfælde er egnet til at hæmme dets normale og naturlige udviklingsrytme -eventuelt helt sætte den i stå. I stedet for at modnes frit og naturligt bliver det nu i vid udstrækning et bytte for komplekser og neuroser. Det bliver forkuet og usikkert, hvilke tilstande hurtigt kan rodfæste sig, således at de forfølger barnet resten af livet. Og som den værste virkning af denne opdragelsesform ødelægges fortroligheds- og tillidsforholdet til forældreparten, hvad der igen betyder, at barnet på en lang række felter afholder sig fra at opsøge denne med sine problemer og spørgsmål. Og følgelig unddrages det en lang række oplysninger, der er af betydning både for modningen af dets personlighed og for dets evne til at gøre sig fortrolig med det voksne livs krav samt tilgodese disse. Det lærer kun en ganske lille "remse", nemlig den, der fremgår af forældrenes mere eller mindre indskrænkede, diktatoriske krav. Men på dette grundlag kan barnet ofte slet ikke klare sig senere i livet, når det skal til at stå på egne ben, og det betyder, at barnet til den tid først af egen smertelig erfaring skal til at opdage og lære de ting, som det egentlig var forældrenes opgave gennem kærlig og hensynsfuld opdragelse at indvi det i. -Opdragelsen, der er præget af for stor strengthed, er altså i virkeligheden ikke nogen opdragelse, men derimod en dressur, der i langt de fleste tilfælde er motiveret af forældrepartens misforståelse af sin opgave, hvis da ikke den ligefrem udrinder af brutalitet og ufølsomhed eller af egoistiske bekvemmelighedshensyn, hvad der desværre langt fra hører til sjældenhederne.

Retter man derefter opmærksomheden mod den opdragelse, der er præget af for stor mildhed, vil man snart bemærke, at denne lige så lidt som den overdrevent strenge opdragelse opfylder sin sande bestemmelse. Heller ikke her indvies barnet virkeligt objektivt i det voksne livs krav, men vænnes til at tro, at det kan tillade sig alt, og at alt drejer sig om dets personlige bekvemmelighed. Og langt mindre bliver det trænet i at honorere det voksne livs krav. Ja, det kan ligefrem komme til at tro, at der ikke gives nogen rettesnor for noget som helst, men at alt er et spørgsmål om indskydelser og indfald. Dets personlighed vokser vildt og uhæmmet og slår en mængde vildskud, som senere hen i livet vil fremkalde den ene ubehagelighed efter den anden. -Også denne opdragelsesform skyldes i reglen forældrepartens misforståelse af sin opgave. En misforståelse, der ofte hidrører fra reaktion på en opdragelse af vedkommende selv, der har været præget af for stor strengthed. Men den overdrevent milde opdragelse kan også som i tilfældet med den overdrevent strenge opdragelse være motiveret af egoistiske bekvemmelighedshensyn udtrykt ved enten manglende lyst til samvittighedsfuldt at varetage den krævende opgave, som en virkelig god og sund opdragelse er, eller udtrykt ved

fuldstændig manglende interesse for barnet overhovedet. Dette er desværre heller ikke noget særsyn. -Så lidt som det er tilfældet med den overdrevent strenge opdragelse er altså den overdrevent milde opdragelse nogen virkelig opdragelse. Dette viser sig i praksis ved, at den uundgåeligt frembringer en serie væsner, der på en lang række områder møder fuldstændigt uforberedte op i det voksne livs verden, den dag de på grund af alder skal indtræde i denne. Og resultatet bliver i ikke så få tilfælde, at sådanne individer som "voksne" unddrages en harmonisk og lykkelig tilværelse som værdifulde og nyttige borgere -simpelt hen fordi, de faktisk ikke ér blevet voksne -ikke ér blevet modne. -Ja, mange havner endog i kriminalitet og anden form for asocial tilstand.

4.

Som det allerede er blevet antydnet kan disse to yderliggående opdragelsesformer være motiveret af snævre, egoistiske bekvemmelighedshensyn, men det er naturligvis langt fra altid tilfældet. Oftest må grunden søges i en vis rådvildhed med hensyn til den rette måde at gribe en opdragelse an på. Men her vil det vanskeligt stillede menneske med udbytte kunne studere den måde, hvorpå naturen eller Gud opdrager det voksne menneske, idet denne måde må ses som værende i en meget indgående samklang med livets og kærlighedens love og dermed uden videre kan tages til forbillede -dog forudsat at man forstår opdragelsens to grundlæggende formål: at undervise og stille krav.

Hvad forstås da ved naturens eller Guds opdragelse af det voksne menneske? -Derved forstås simpelthen den påvirkning, ethvert menneske, der er genstand for det voksne livs krav, helt selvfølgerigt -bl.a. som følge af sin tilknytning til karmaloven -udsættes for i den "livets skole", dets hverdag i virkeligheden er!

Men kan denne påvirkning da virkeligt betragtes som en opdragelse på linie med den, f.eks. børn er genstand for fra deres forældres side? -Ja, det kan den i høj grad! Det voksne menneske i hverdagen opdrages gennem det daglige livs krav, opgaver og påvirkninger til engang med tiden at kunne føre en tilværelse som "kosmisk voksen". Det vil igen sige en tilværelse som livskunstner og dermed som ekspert i dette at være til glæde og velsignelse for sine samlede omgivelser.

FORÆLDREPRINCIPPET SOM VERDENSGENLØSNINGSPRINCIP

5.

Også det voksne menneske er altså genstand for en vis opdragelse, nemlig en opdragelse, der varetages af selveste verdensaltets guddom. Og som al virkelig sand opdragelse sigter også den her berørte mod 1) at indvi det voksne menneske i et fremtidigt endnu større livs kommende krav og vilkår lige som den 2) i samklang hermed beforder en træning af menneskets evne til i praksis at kunne honorere disse krav.

Med hensyn til den førstnævnte side af denne opdragelse, varetages denne af væsner, der i forhold til det jordiske menneske er langt ældre, mere modne og mere erfarne i livet. Nemlig af væsner, der allerede ér blevet livskunstnere, og som dermed har opnået kosmisk bevidsthed. Den varetages kort sagt af væsner, der allerede ér blevet kosmisk voksne, og som derfor er kvalificerede til at varetage forældreprincippet funktioner i denne højere form. Disse ældre væsner kender vi allerede som "verdensgenløserne", og vi ved, at de fortrinsvis udgår fra den åndelige del af det rigtige menneskerige. Mange udgår dog også fra den fysiske del af dette menneskerige, og ikke så få hidrører fra den allersidste udklang af dyreriget. Disse sidstnævnte har dog ikke kosmisk bevidsthed, men har derimod været genstand for mere eller mindre omfattende kosmiske glimt, hvorfor de også kun

formår at gøre sig gældende som "mindre" verdensgenløser, dvs. som væsner, der kun i begrænset omfang -på mindre, lokale områder -virker i det store forældreprincips tjeneste.

At verdensgenløserne virkelig beforder for ældreprincippet fremgår af den kendsgerning, at de altid helt naturligt optræder i rollen som store, åndelige lærere for menneskene. Dette kan de, fordi de sidder inde med større erfaring om livet og dets love, en erfaring, som de dermed kan give videre til den mere uerfarne menneskehed, som dermed indvies i dette erfaringsmateriale. Verdensgenløseren spiller med andre ord forældrepartens rolle, mens den del af menneskeheden, denne er i berøring med, spiller barnets eller den uerfarne parts rolle, og netop dette forhold er det jo, der karakteriserer forældreprincippet i virksomhed. Imidlertid virker det pågældende forældreprincip her i et højere plan, end der, hvor der på ordinær vis er tale om relationen: forældre contra børn. Det virker i en helt anden målestok, nemlig i en målestok, der gør det naturligt at tale om et verdensgenløsningsprincip. Men verdensgenløsningsprincippet er altså identisk med forældreprincippet. Det er blot en højere repræsentation af dette.

Som eksempel på en verdensgenløser af de store, der især har relation til vor verden, skal nævnes Jesus af Nazaret, og det er i denne forbindelse interessant at iagttage, hvorledes han gennem flere af sine udtalelser røber, at han var fuldt bevidst i sin egenskab af det store forældreprincips repræsentant. Således siger han som bekendt ét sted: "Faderen og jeg, vi er ét". Med faderen hentydede han til begrebet Gud, hvad der således betyder, at han lige så godt kunne have sagt: "Gud og jeg, vi er ét".

Jesus opfattede altså sig selv som værende ét og det samme som Gud, hvad der igen betyder, at han i forholdet til menneskene var en åbenbaring af Gud i fysisk materie. I stedet for udtrykket Gud benytter han imidlertid udtrykket "Faderen", hvad der i henhold til det foranstående vil sige, at han betragtede sig selv som en åbenbaring af den store fader eller det store faderprincip i fysisk materie.

For menneskene var Jesus altså i sin egen bevidsthed en fader og dermed en repræsentation af forældreparten i relationen: forældre contra børn. Og allerede dette røber, at han var bevidst i sin tilknytning til livets store forældreprincip. Yderligere afslører dette sig, dersom man vender sig mod et par andre udtalelser fra Jesu mund, nemlig en, hvor han tilkendegiver sine hensigter og sin mission, og én, hvor han udtaler sig om sin kompetence til at fuldbyrde denne mission. I det første tilfælde siger han: "Jeg er ikke kommet for at nedbryde loven, men for at fuldkomme den". Han var altså kommet for at lære menneskene noget mere om loven for tilværelse, end de hidtil var blevet indviet i, og vi ved, hvorledes han har beriget menneskeheden med en lang række ophøjede læresætninger, som der endnu den dag i dag totusinde år senere mangles meget i at kunne efterleve -ja, som endog af mange slet ikke begribes. I fuldstændig overensstemmelse med sin egenskab af en fader for menneskene og dermed i overensstemmelse med sin egenskab af forældreprincippets repræsentation optrådte Jesus altså i rollen som den, der ud fra sin større viden var kompetent til at undervise. Og han underviste i netop de ting, der hører til opfyldelsen af det store livs krav, nemlig spørgsmålet om livslovene og om hvordan man opfylder disse. Og vi hæfter os her ved den udtalelse, gennem hvilken Jesus selv udtrykker sit syn på sin kompetence til at varetage en mission i det store forældreprincips tjeneste -altså i verdensgenløsningsprincippets tjeneste. Han siger om sig selv: "Jeg er vejen, sandheden og livet". For mange mennesker har denne sætning været en betydelig gåde, der har givet anledning til utallige teologiske spekulationer og diskussioner. Fra Martinus side fortolkes den i overensstemmelse med det foranstående således. Med udtrykket: "Jeg er vejen" har Jesus villet sige: Jeg er den, som har gået den vej, I har foran jer at vandre. Jeg er nemlig ældre i livet end I og kender derfor af egen erfaring denne vej". -Og med ordene: "Jeg er sandheden" har ifølge Martinus Jesus villet sige: "Ved min lære og ved mine gerninger fortæller jeg sandheden om livet og dets love, og sandheden om den rette måde at opfylde disse love på. Dette til ihukommelse og efterfølgelse". -

Og endelig har Jesus med ordene: "Jeg er livet" villet udtrykke, at han gennem dette, at have vandret vejen og derigennem blevet ét med sandheden var nået frem til en tilstand, hvor han også -til eksempel for andre -repræsenterede en total opfyldelse af kærlighedsloven eller loven for tilværelse (livsloven) -altså var blevet en fuldkommen tjener for det livgivende princip. -Således fortolker Martinus disse udtalelser fra Jesu side, og han påviser derigennem, at Jesus selv var klar over såvel sin tilknytning til forældre-eller verdensgenløsningsprincippet som til baggrunden for sin kompetence til at virke i dette krævende skaberprincips tjeneste. Vi ved fra historien, at Jesus som en virkning af sine gerninger og udtalelser senere måtte lide døden på korset, og vi ved også, hvorledes dette førte til, at han senere blev ophøjet til "Kristus" eller "Frelser" for menneskeheden. Men fra Martinus side hævdes det med indtrængende røst, at det er i sin egenskab af åndelig lærer og dermed i sin egenskab af forældreprincippets fuldkomne og eksempeldannende repræsentant, at Jesus er en Kristus eller Frelser. Hvorimod det ikke, som kirkens hoveddogme forkynder, var i egenskab af et slagteoffer, gennem hvilket en intolerant Guddom med både tilbagevirkende og fremadvirkende kraft fandt grundlag for at skænke menneskeheden syndsforladelse. Det er gennem det, Jesus lærte og selv demonstrerede som praksis, at han har betydning for menneskene. Thi menneskene har derigennem modtaget en information om, hvad det vil sige at være kosmisk voksen, og dermed om hvad det vil sige at opfylde det kosmisk voksne livs krav.

6.

Det fremgår hermed, at Jesu mission i Martinus øjne var en kærlighedsgerning i forældreprincippets tegn og tjeneste. En kærlighedsgerning, gennem hvilken han ud fra sin større viden og erfaring søgte at vejlede menneskeheden til opnåelse af et højere liv. Dette var Jesu virkelige opgave, og det står herefter til menneskeheden selv, hvorledes den vil administrere de eksempler og læresætninger, man gennem denne opgaves løsning er blevet beriget med. I hvert fald står det fast, at alle forhåbninger vedrørende opnåelse af en højere forklaret tilværelse er totalt illusoriske, så længe de fornødne betingelser for en sådan tilværelses naturlige etablering ikke opfyldes. Hvad menneskeheden har at gøre, er derfor uomgængeligt at indlede en intensiv træning af sig selv i at opfylde såvel Jesu som andre store verdensgenløseres læresætninger.

Med dette krav til træning i opfyldelse af livsloven kommer vi til den anden side af formålet med al opdragelse, nemlig træningen i at honorere de krav i praksis, som forekommer inden for det voksenliv, man gennem den teoretiske undervisning og belæring forberedes til at skulle deltage i. Hvordan varetager det store forældreprincip mon denne side af det jordiske menneskes opdragelse? - For det første er det umiddelbart indlysende, at dette ikke alene kan ske på foranledning af den indflydelse, der udgår fra verdensgenløserne, idet denne indflydelse i netop sin direkte form under alle omstændigheder ophører sammen med de pågældende verdensgenløseres fysiske død. Alligevel er løsningen på dette problem simplere, end man skulle tro. Den nævnte anden side af menneskehedens opdragelse varetages simpelthen af skæbneloven i forbindelse med det daglige livs krav til det enkelte menneske. Nemlig på den måde, at omtalte skæbnelov gennem sin befordring af god eller dårlig skæbne belærer den enkelte om, hvorvidt vedkommendes tidligere væremåde har været i kontakt med livslovene og dermed de guddommelige læresætninger, eller den har været i modstrid hermed. Skæbneloven garanterer altså den enkelte at blive konfronteret med konsekvenserne af vedkommendes tidligere væremåde, hvad der i henhold til skæbnelovens identitet af en udvidet årsags-og virkningslov svarer til en konfrontation med nævnte tidligere væremådes egen karakter; og den omtalte skæbnelov befordreder derigennem en konsekvent belæring -direkte stilet til hvert eneste menneske -gennem hvilken dette kan komme til klarhed over det anbefalelsesværdige eller det ikke-anbefalelsesværdige i fortsat at praktisere en væremåde af denne eller hin karakter.

Da nu dette at opfylde det "store liv"s krav er ensbetydende med at befordre en væremåde, der hundrede procent er i kontakt med livslovene, og som dermed også med hundrede procent sikkerhed afføder en god skæbne, og skæbneloven gennem sin udløsning af årsagsbundne virkninger beforder en skæbne, hvis karakter netop er bestemt af ophavets tidligere handlinger, da vil det også kunne ses, at nævnte skæbnelov på effektiv vis bidrager til at opdrage menneskeheden. Thi ikke alene belærer den gennem sin særlige virksomhed det enkelte menneske om det rigtige eller det urigtige i dets tidligere væremåde.

Gennem sin ubestikkelighed virker den samtidig indirekte som en effektiv opfordring til mennesket om snarest muligt at rette ved eventuelle mangler og fejltagelser, således at fremtidige, behagelige skæbner kan undgås.

Hertil kan det nu indvendes, at det jo kun er de færreste mennesker, der har kendskab til skæbneloven, og som derfor har forudsætninger for at uddrage den rette lære af skæbnelovens virkninger! -Ja, det kan det naturligvis, men denne indvending er absolut ikke holdbar. Der er ganske vist mange mennesker, der ikke regner med skæbneloven. Men det skyldes ikke, at de aldrig har hørt om dens eksistens; de tager den bare ikke højtidelig -i hvert fald ikke foreløbig.

At menneskene for flertallets vedkommende virkelig har hørt om skæbnelovens eksistens, fremgår af den kendsgerning, at den på forskellig måde er blevet doceret af alle store verdensgenløbere, der har levet. Således er den bl.a. også i adskillige tilfælde kommet til udtryk i Jesu læresætninger, nemlig bl.a. der, hvor han i Getsemane have siger til Peter: "Stik dit sværd i skeden, thi hver den, der ombringer ved sværd, skal selv ombringes ved sværd". Tydeligere kan skæbne-loven vist ikke formuleres. Det skulle da lige være med Paulus ord adskillige årtier senere, nemlig der hvor han udtaler: "Hvad et menneske sår, skal det og høste". -Imidlertid beror skæbnelovens opdragende effektivitet aldeles ikke på, om man rent intellektuelt kender til den eller ej. Thi som den fundamentale naturlov, den er, virker den ganske uafhængigt af, om den er kendt eller ej -akkurat som f.eks. tyngdeloven. Og det betyder igen, at den gennem sin befordring af lidelseserfaringer helt automatisk vil virke forædlende på den enkeltes følelsesliv således at der efterhånden etableres en organisk funderet medlidenhedsevne af stadigt voksende omfang, hvortil kommer, at den ved sin blotte virksomhed før eller siden uundgåeligt vil påkalde sig menneskets opmærksomhed. -Men faktisk belæres altså mennesket allerede på teoretisk grund om dens eksistens og natur, nemlig takket være verdensgenløsernes kærlige mellemkomst. At menneskene så måske ikke tager denne belæring højtidelig, er en anden sag -ja, er faktisk disse menneskers egen sag. Den dag skal nok komme, hvor de gør det. Det ligger i hele sagens natur, og det tjener til at understrege, at ligeegyldigt hvor lidt gehør, en verdensgenløser eventuelt formår at vinde i sin samtid, vil hans mission aldrig kunne være forgæves, nemlig af den simple grund, at han ér vejen, sandheden og livet -kort sagt: fremtiden.

7.

Vi er hermed kommet til klarhed over, at forældreprincippet også kan virke i et format, hvor det gør krav på at blive betegnet som et verdensgenløsningsprincip, og vi forstår i tilslutning hertil yderligere, at samtlige fortidens verdensgenløbere -store såvel som små -gennem deres tilsynekomst og virke er eksempler på forældreprincippet i virksomhed i den store stil -altså i en fremtræden som netop verdensgenløsningsprincip. Endelig forstår vi, at verdensgenløsernes egnethed til at varetage deres særlige opgave beror på, at de i modsætning til menneskene fremtræder som kosmisk voksne og dermed som væsner, der har fuldkommet det løb, menneskene netop er engageret i. Disse sidstnævnte kan kun betragtes som "kosmiske børn" og dermed som væsner, der i både teori og praksis har noget tilbage at lære vedrørende livslovene og deres opfyldelse. Og det er altså specielt den teoretiske side af denne sag, verdensgenløserne tager sig af, mens i tilslutning hertil skæbneloven

fortrinsvis tager sig af den praktiske opdragelse. Og man vil her med hensyn til netop denne praktiske side af menneskeheden bemærke et vist moment af strenghed, nemlig betinget af skæbnelovens ubestikkelighed, hvilket dog absolut ikke på nogen som helst måde tilslører den kærlighed, der bevæger verdensgenløserne til at løse deres specielle opgave. Som kosmiske børn betragtet befinder menneskeheden sig altså i den situation at være genstand for en opdragelse, der både er kendetegnet af umiskendelig kærlighed ("Så højt elskede Gud verden, at han gav sin søn") -"Fader forlad dem, for ...") og af en vis strenghed, men vel at mærke en strenghed, der i gennemført grad er i kontakt med retfærdighed (man høster kun, hvad man selv sår). Og i netop denne forstand kan denne opdragelse siges at være forbilledlig for den opdragelse, det påhviler jordiske forældre at give deres børn. Også denne bør på en og samme tid være præget af umiskendelig kærlighed, og af en vis strenghed (konsekvens) -gennemsyret af retfærdighed. Thi kun på denne måde kan den virkelig være i kontakt med tilværelsens love -heriblandt ikke mindst de love, hvorpå det kosmiske forældreprincip værdi og betydning beror.

8.

Gør man den tilværelse, vi som jordiske mennesker har føling med, til genstand for en nærmere ransagelse, vil det hurtigt vise sig, hvor gennemgribende et princip, forældreprincippet er. På det ene område efter det andet vil det røbe sin tilstedeværelse og virksomhed, hvad der netop tjener til at understrege dets universelle natur. Det virker nemlig overhovedet overalt, hvor større erfaring stilles over for mindre erfaring og kommer sidstnævnte til gode. Ikke alene virker det således i menneskeforældres forhold til deres børn, eller i dyreforældres forhold til deres unger. Det virker også i alle former for læreres forhold til deres elever -altså i skoler og ved håndværksuddannelser på universiteter og læresteder, på arbejdspladser og institutter, i fængsler og på opdragelsesanstalter, i kirker, moskéer og i templer, i ægteskab og familieliv og i det almindelige, daglige omgangsliv, kort sagt overalt, hvor erfaringer udveksles. Og det afslører netop derigennem sin kosmiske natur, hvad der igen betyder, at det gennem samtlige disse eksempler m.fl. demonstrerer, i hvor høj grad det bidrager til at præge livets kosmiske grundplan. Denne grundplan ville helt enkelt ikke være mulig, dersom ikke netop forældre-og verdensgenløsningsprincippet virkede. Da ville simpelthen al udvikling stagnere -ja, livet i den farlige, fysiske verden ville endog blive en umulighed, i hvert fald hvad angår højere tilværelsesformer. Forældreog verdensgenløsningsprincippet udgør således umiskendeligt en særdeles betydningsfuld detalje ved netop livets kosmiske grundplan.

9.

Vor omtale af forældre-og verdensgenløsningsprincippet skal vi afslutte med at påvise endnu en forbindelse mellem dette skaberprincip og livets kosmiske grundplan, nemlig en forbindelse, der har tilknytning til vor tids verdensgenløsning.

For undertegnede vedkommende består der ikke nogen som helst tvivl om, at det tyvende århundredes menneskehed befinder sig i den situation at være vidne til fuldbyrdelsen af en verdensgenløsningsmission. I modsætning til tidligere finder imidlertid denne fuldbyrdelse sted i relativ stilhed, idet det i dette tilfælde ikke drejer sig om at rette menneskeheden opmærksomhed mod en bestemt, autoritativ skikkelse, der gør krav på at blive troet. Verdensgenløsningen i dette århundrede har derimod til opgave på humanitært og intellektuelt grundlag at indvi menneskeheden i hovedtrækkene af livets kosmiske grundplan, således at en erkendelse af denne kan blive mulig. Netop en sådan erkendelse er det nemlig i dag nødvendigt at tilvejebringe, for at menneskeheden kan føres videre fremad mod det mål, den sig selv uafvidende gennem årtusinder har været på vej imod, nemlig det mål at kunne fremtræde som en kosmisk voksen menneskehed bestående af livsenheder, der alle repræsenterer det fuldkomne menneske i Guds billede efter hans lignelse. Det er dog ikke selve denne grundplans afsløring, der er det primære formål med det tyvende århundredes

verdensgenløsning. Det primære formål er på uimodsigeligt, logisk grundlag at motivere den kærlighedsetik, der ned gennem tiderne har lydt fra samtlige verdensgenløseres læber, og som det ligeledes var deres primære opgave at forkynde. Og netop en sådan begrundelse fremgår med uimodståelig styrke af livets kosmiske grundplan i det øjeblik, den er blevet optaget og erkendt af det enkelte menneske. Da afslører det sig nemlig med lysende klarhed, ikke alene at næstekærlighedslovens opfyldelse er menneskeheden overhovedet vigtigste opgave, men også hvorfor dette er tilfældet. Hidtil har menneskeheden fortrinsvis måtte nøjes med at få doceret, at næstekærlighedsloven er den højeste lov i tilværelsen, og at ingen opgave er vigtigere for den enkelte end at opfylde denne lov; og det har i samklang hermed stået til den enkelte at tro på rigtigheden heraf eller ej. Men nu har det enkelte menneske gennem afsløringen af hovedstrukturen i livets kosmiske grundplan fået mulighed for på intellektuelt grundlag at sætte sig ind i, hvorfor det forholder sig således -altså hvorfor næstekærlighedsloven er tilværelsens højeste lov, og hvorfor intet er vigtigere end at opfylde denne.

Dette fremgår alene af de analyser, gennem hvilke skæbneloven, det levende væsens udødelighed samt spiralkredsløbet med tilværelsesplanerne bliver til kendsgerning. Og det er netop i denne forstand, at afsløringen af livets kosmiske grundplan har fundamental betydning for menneskeheden. Det er således ikke på grund af denne grundplans mange interessante, tekniske detaljer, men derimod på grund af den uoverhørlige etiske fordring, den konkluderer i. Det er nemlig ikke så meget intellektuelle systemer, verden af i dag har brug for. Dem er der nemlig allerede mere end tilstrækkelige af. Nej, det er NÆSTEKÆRLIGHED, næstekærlighed praktiseret som kontant tænkning og handling på alle livets områder. Og forholdet vil derfor uundgåeligt være det, at nye, intellektuelle systemer af erkendelsesteoretisk natur kun virkeligt har berettigelse i den udstrækning, de konkluderer i en fordring til praktisering af næstekærlighed samt formår at inspirere til en sådan praktisering. At det kosmiske verdensbillede fra Martinus hånd er i stand til at opfylde disse normer, kan der vist ikke for læseren herske tvivl om, og det betyder uden videre, at et studium heraf uundgåeligt indebærer konsekvenser af en ganske særlig natur. Det medfører nemlig helt naturligt en indvielse i dets struktur og dermed også en indvielse i de moralske krav og fordringer, det konkluderer i. Det medfører kort sagt en indvielse i den kendsgerning, at alene næstekærlighedens væremåde er i kontakt med loven for tilværelse, og at man med usvigelig sikkerhed vil blive draget til ansvar for enhver undladelse af at praktisere denne væremåde lige til det øjeblik, belæringen har gjort sin virkning. Og i tilslutning hertil medfører det pågældende studium blandt andet også indvielse i den kendsgerning, at vi alle klart har pligt til at gøre os til det kosmiske forældreprincips tjenere og repræsentanter i den udstrækning, vore evner og erfaringer rækker, og der er brug for det. Det vil igen sige, at vi i alle livets forhold har pligt til at stille vores evner og erfaringer til vor næstes rådighed, der hvor dette i sit slutfacit vil være til glæde og velsignelse for denne. Aldrig i noget tilfælde har man lov til at svigte på dette område så sandt, som man ikke selv kunne tænke sig at blive svigtet af forældreprincippet. Fordringen til uindskrænket hjælpsomhed under forstandens kontrol er således et af de krav, der som videnskabelig kendsgerning fremgår af det kosmiske verdensbillede. Og at det kun lønner sig at opfylde dette krav, kommer til syne alene derigennem, at menneskeheden hurtigt ville nå frem til at leve en velsignet og forklaret tilværelse, dersom alle fra i dag begyndte at hjælpe hinanden. Det ville hurtigt medføre, at konturerne af et rigtigt menneskerige kom til syne, et menneskerige, hvor ingen var alene og ingen var overladt til nød og elendighed -fordi alle havde gjort sig til forældreprincippet's tjenere. Først den dag, dette er blevet til virkelighed, vil menneskeheden være nået frem til den kosmisk voksne tilstand og standard. Først da opfylder den dette voksne livs krav og har dermed tilendebragt sin kosmiske opdragelse. Da er den nemlig selv blevet vejen, sandheden og livet.

EFTERSKRIFT

10.

Hermed er så fremstillingen af de hovedtræk, der kendetegner livets kosmiske grundplan, blevet gennemført, og det viste sig altså, at disse hovedtræk bestod af følgende enkeltheder.

Først og fremmest er den omtalte grundplan præget af et stof-og livsenhedsprincip samt i tilslutning hertil af tre kosmiske sansehorisonter: mellemkosmos, mikrokosmos og makrokosmos. Yderligere var den præget af syv kosmiske organismeprincipers eksistens, hvilke organismeprincipper det levende væsen under sult-og mættelsesprincippets indflydelse i al evighed gennemvandre i en ganske bestemt rækkefølge udtrykt ved livsenhedsstigen -dog i stadig nye variationer. Endvidere fremviste grundplanen i tilknytning hertil et uendeligt spiralkredsløb bygget op af lokale spiralafsnit, der igen hver især lod sig opdele i en udviklingsbue og en indviklingsbue samt i 6 kosmiske tilværelsesplaner. Således dannede indviklingsbuen og udviklingsbuen det enkelte spiralafsnits største detaljer, mens de seks kosmiske tilværelsesplaner i forhold hertil udgjorde dets mindre detaljer. Men tilsammen danner de pågældende detaljer gennem spiralafsniternes indbyrdes forbindelse en evig evolutionsstige, inden for hvilken de kosmiske grundenergier uden ophør gennemløber et ganske bestemt kombinationsskema udtrykt ved netop grundenergiernes evige kombination. Og endelig præges den kosmiske grundplan af virkningerne fra den egoistiske og den altruistiske livsindstilling, nemlig gennem eksistensen af et kosmisk mørkeområde og et kosmisk lysområde placeret inden for de enkelte spiralafsnit. Og til sidst sås livets kosmiske grundplan at være præget af et forældre-og verdensgenløsningsprincip -det skaberprincip, gennem hvilket Guddommen i sin kærlighed befordrer en udstrakt beskyttelse, opdragelse og undervisning af alle kosmisk uformuende væsner under deres færd gennem den farlige, men nødvendige fysiske verden -gennem mørket frem til genforening med den evige fader i den kosmiske bevidsthedstilstands betagende lysvæld.

Spørgsmål til lektion 64

1. Er forældreprincippet og verdensgenløsningsprincippet identiske?
2. På hvad måde ytrer forældreprincippet sig?
3. Hvilke praktiske funktioner udløses via forældreprincippet; der efterlyses 3 grundfunktioner.
4. Hvilket tankeklima udgør normalt drivkraften bag forældreprincippets funktioner?
5. Nævn al opdragelses to kosmiske grundfunktioner.
6. Hvor kan man med fordel anstille undersøgelser, hvis man er i tvivl om de principielle retningslinier for en kosmisk set ideel opdragelse?
7. Forklar, hvorledes man kan se, at verdensgenløsningsprincippet løser de principielt samme opgaver, som gælder for forældreprincippet.
8. Hvori ligger efter Martinus opfattelse den grundlæggende betydning af Kristi mission?
9. Hvilken rolle spiller skæbneloven i forbindelse med verdensgenløsningsprincippets funktioner?
10. Kan forældre-og verdensgenløsningsprincippet konstateres at være af lige så universel og gennemgribende natur med hensyn til prægning af livets kosmiske grundplan, som tilfældet har vist sig at være med de tidligere omtalte skaberprincipper?

Løsning til lektion 63's opgavetilæg

1) Nr. 1.

2) At dagsbevidstheden er knyttet til det fysiske plan

3) At nogle ting giver anledning til behagsoplevelser, medens andre giver anledning til ubehagsoplevelser (at der eksisterer godt og ondt).

4) a) Nej, b) ja, gennem sin tilknytning til salighedsriget, hvor den har sin dagsbevidsthed.

5) Fordi væsnerne her så godt som helt er henvist til hver især at klare sig selv.

6) Nej, det er et uundværligt led i livsoplevelsens evige fornyelse, der er det levende væsens største interesse.

7) a) Der er i begge tilfælde tale om en hensyntagen og dyrkelse af egne personlige interesser, b) de personlige interesser i det altruistiske tilfælde angår uforbeholdent næstens ve og vel, medens dette er uden betydning i det egoistiske tilfælde.

8) At forny Jeg-indstillingen.

9) 1) Følelseslegemets vækst, 2) lidelseserfaringernes betydning for medlidenhedsevnenes udvikling, 3) kønsforskellens bortfald.

10) Den altruistiske, idet den omfatter næsten 5/6 af kredsløbet.

11) Gennem dette at give anledning til spiralkredsløbets inddeling i kosmiske mørkezoner og lyszoner.

P. B. -J.

NB. Disse svar er godkendt af Martinus.